

ADA NAN

TEATRU

A naibii pălărie!

Noi, femeile, nu murim de tot!

București, 2025

A NAIBII PĂLĂRIE!

– Piesă de teatru în două acte –

PERSONAJE

RENATA – FEMME FATALE 35 ani

D-NA FANY – MAMA 60 ani

DL. SERAFIM – AMANT OFICIAL 55 ani

DORIAN – AMANT ASPIRANT 40 ani

ALICE – NEVASTA LUI DORIAN 33 ANI

CARMEN – MENAJERA 25 ani

ACTUL I

SCENA I

Locuința Renatei. Decorul prezintă livingul, mobilat cu o canapea, fotolii, masa de cafea, o servanță cu diverse obiecte.

Tablouri, plante decorative etc.

Sună la ușă. Dna Fany merge să deschidă și revine cu dl. Serafim.

Dna Fany: (*lingușitoare, cu entuziasm*) Pofțiți, pofțiți domnu' Serafim!

Dl. Serafim: Sărut mâinile! Ce faceți, cum sunteți astăzi?

Dna Fany: Offf, dumneavoastră ce mă mai întrebați, că în casa asta nimeni nu mă vede, nimeni nu mă aude...

Dl. Serafim: Lăsați, că am eu grijă de dvs., *mămico!* Dar prințesa mea ce face, nu e gata? Am parcat iarăși pe spațiul verde și aștia din bloc m-au luat deja în obiectiv...

Dna Fany: Eeee, e gata!? Da de unde, ai mai văzut-o să fie gata vreodată? Nu seamănă cu mine, ferească Dumnezeu! Eu nu v-aș fi lăsat să stați după mine așa, vă așteptam pregătită

demult, dar ea?... Renata, ți-a venit cavalerul, nu vii odată, e rușine, mamă!

Renata (din afara scenei): să mă aștepte puțin!

Dna Fany: O auziți, s-o așteptați! Mă bagă în pământ fata asta!

Dl. Serafim: Ei, se alintă, eu am învățat-o așa, știe că o aștept și nu îi reproșez niciodată. E normal, o prințesă se lasă așteptată dar și când apare, eu sunt fericitul care beneficiază de prezența ei, de ce m-aș plânge din atâta lucru?

Dna Fany: Unde o mai duceți astăzi, la ce prostie din aia de adunare... nu știu cum îi zice....

Dl. Serafim: La o conferință de dezvoltare personală, la Casa Poporului, nu e chiar o prostie, dacă ei îi face plăcere.

Dna Fany: Ba e o prostie, dl. Serafim, este! Cu ce se alege din treaba asta? Că dvs. i-ați dat bani să facă școala, să deschidă cabinetul, să îl mobileze, dar bate vântul pe acolo, nu întreabă nimeni.

Dl. Serafim: Da, aveți și dvs. dreptate...

Dna Fany: Păi nu mai bine plecați undeva cu banii ăia, sau îi luați o mașină ceva, nu mai aruncați cu banii pe fereastră pentru visele ei, domnule! Sunt bani munciți, e păcat de Dumnezeu!

Dl. Serafim: Dna Fany, are balta pește, banii trebuie să circule, doamnă. Și fie vorba între noi, am multe planuri pentru Renata, dacă o văd că mă iubește și e cuminte ca și până acum. Ehee, multe planuri...

Dna Fany: Ce noroc a picat pe fata mea cu dvs., numai să știe să se poarte și să vă aprecieze cum meritați, în ziua de azi e greu să trăiești, dvs. știți mai bine. Eu am tras mult

la viața mea, n-am avut un bărbat așa ca dvs. să mă țină în palmă ca pe un pui de găină. Și, slavă Domnului, am fost și eu frumoasă!

Dl. Serafim: de, doamnă, fiecare cu norocul lui! Dar ce face de nu mai vine, mă duc să văd.

Dna Fany: sigur, mergeți și vedeți, vedeți...

Dl. Serafim iese, iar în scenă intră Carmen, cu câteva lucruri de menaj în mână.

SCENA II

Carmen: Coană mare, am terminat dincolo, mai am baia dar aștept să termine duduia Renata, că i-a venit babacul.

Dna Fany: Ia ai grijă cum vorbești, e un mare domn, cu un suflet de aur. Să nu te mai aud că îi spui așa!

Carmen: O fi! Un domn care ar putea să îi fie tată... E mai bun pentru matală decât pentru domnișoara, zău acuma!

Dna Fany: pe mine m-a iertat Dumnezeu demult, mie nu-mi mai trebuie bărbat! Sunt văduvă, mă spovedesc și mă împărtășesc din 3 în 3 luni, cum ar fi să mă apuc de grozăvii de-astea la vârsta mea?!

Carmen: dar pe domnișoara Renata de ce n-o iei cu matală la biserică, o codoșești cu ăl bătrân de dincolo, o să-l găsiți dracu cu mâna la inimă într-o bună zi și pe mine să nu mă puneți să vă spăl mortu', mai bine sar pe geam decât să îl văd în curu' gol!

Dna Fany: aoleu, Doamne ferește, nu mai cobi fetițo, că are planuri mari cu Renata, mi-a zis adineauri. Să le rezolve el pe toate și după aia treaba lui ce mai face, o muri, o scăpa, asta e!... Dar măcar el moare fericit și noi rămânem să îl pomenim!

Apare în scenă Renata sexy și elegantă.

Carmen: vai, dar ce mișto v-ați făcut azi, domnișoara Renata! O să vă deochi!

Renata: te omor dacă mă deochi, știi că mă ia cu greață și leșin când sunt deochiată!

Carmen: și când sunteți cu dl. Serafim nu vă ia la fel?

Renata: taci dracului că te aude! (*râd toate trei*)

Dna Fany: dar el ce face de nu vine?

Renata: e la duș, cum ce face? o să întârzie dracului din cauza lui, i-am zis că n-avem timp dar el parcă vede roșu în fața ochilor când intră în dormitor. Clar, nu îl mai lăsa să vină după mine când știi că am treabă în oraș!

Dna Fany: tu ești nebună, și ce ar trebui să-i fac eu? Că doar nu vine să mă vadă pe mine. Dacă erai gata nu mai așteptai acum, ca să pleci cu nervi de-acasă.

Carmen: eu chiar mă-ntreb cum de rezistă ăsta bătrân atâta, Doamne! Că dacă nici dvs. nu-l c... (*semn de călărie*) chinuiți, nu-l mai chinuiește nici dracu!

Dna Fany: eee, iubire mareee, ce știi tu! Să te ferească Dumnezeu să te îndrăgostești la bătrânețe, că nu scapi cu una cu două!

Renata: dar tu de unde știi, dragă?

Dna Fany: treaba mea! Tu crezi că eu m-am născut ieri? Am avut și eu viața mea, *dragă!*

Dl. Serafim apare vesel și o pupă pe Renata tandru.

Dl. Serafim: gata, mergem?

Renata: tu ce zici, mergem? Că după tine stau!

Dl. Serafim: foarte bine, că și eu am stat după tine! (***Râde iar Renata dă ochii peste cap***) Vezi că te iau când termini și mergem să mâncăm acolo prin zonă, o să fie aglomerație la ora aia, mă orientez la ceva bun și aproape, da?

Renata: da, *Amore mio!*

Se gudură pe lângă el și ies împreună.

Dna Fany: nici pa nici la revedere...

SCENA III

Carmen: mă duc să spăl baia și plec și eu, s-a făcut târziu.

Dna Fany: du-te!

Carmen: mi-ați făcut lista de cumpărături pentru mâine dimineață? Și să-mi lăsați banii ca să nu mai trec pe-aici, mă duc direct la piață și vin dup-aia.

Dna Fany: îți scriu acum lista și calculez cât face, Doamneee, cum s-au mai scumpit toate alea!

Carmen: matale te plângi, cu un *ginere* așa pricopsit, eu ce să mai zic?

Dna Fany: mă plâng și eu așa, în general, ce, n-am voie? Parcă aveai treabă la baie, nu mai căsca ochii pe-aici că te-apu-că noaptea, iar eu bani de taxi nu-ți mai dau.

Carmen: odată ți-am cerut, că tot matală m-ai ținut până la miezul nopții, când ți-au venit neamurile de Paște, am plecat de-aici mai mult moartă decât vie, auzi, 100 de ouă roșii, 10 cozonaci, ferească Dumnezeu!

Dna Fany: eu am crescut cu respect față de tradiții, voiăștia tineri nu mai dați o ceapă degerată pe nimic din cele sfinte! (*face semnul crucii*)

Carmen: cele sfinte n-au nimic de-a face cu risipa pe care o faci de fiecare dată când vine cineva la voi, numai ca să arăți că trăiești pe picior mare.

Dna Fany: da, vreau să mă fălesc, vreau să trăiesc bine câte zile mai am de la bunul Dumnezeu, destul am muncit o viață-ntreagă, e rândul meu să huzuresc!

Carmen: asta n-ar fi o problemă, problema e că domnișoara Renata duce tot greul.

Dna Fany: nu știi la ce te referi...

Carmen: cum la ce, la concubinul ei tomnatic. Asta îți doarești matală pentru ea, să trăiască cu medicamente de greață în poșetă toată viața? Cum ar fi să o vezi fericită de braț cu un bidiviu tânăr și feroce?

Dna Fany: ia-ți tu bidiviu tânăr și feroce, să văd cu ce trăiești, dacă mai faciți și vreo trei plozi ce să mai zic... o să umbli cu pastile de nervi în poșetă și nici așa nu-i bine, ai?

Carmen: dar măcar mi-ar fi drag să-i fac, bre, înțelegi?

Dna Fany: ptiu, drace! Fugi de-aici, n-auzi că eu mă-mpartășesc să scap de gânduri de-astea? Hai, la treabă cu tine, înainte marș!

Carmen: nu-ți prea convine adevărul, coană mare!

(*Iese din scenă*) **Heblu.**

ACTUL II

SCENA I

Același decor, livingul Renatei.

Sună la ușă, dna Fany se grăbește să deschidă.

Dna Fany: daaa, domnu' Serafim, vin acum! Acum!

Alice: bună ziua, doamnă! O caut pe Renata, e acasă?

Dna Fany: pe Renata? Dar cine sunteți dvs.?

Alice: o cunoștință...

Dna Fany: o cunoștință? Și cunoștința n-are nume?

Alice: puteți să-i spuneți că o caută dna. Trestianu.

Dna Fany: Trestianu? Nu cunosc!

Alice: dvs. nu, dar Renata știe exact cine sunt eu, doamnă. Sunteți atât de amabilă să o chemați?

Dna Fany: bine doamnă, o să fiu amabilă și o s-o chem, puteți să luați loc aici, mă duc să-i spun.

Alice: vă mulțumesc frumos, aștept.

Renata intră în capot de casă și se oprește brusc când o vede pe Alice pe canapea.

Renata: deci nu-i o glumă, tu chiar ai venit aici, la mine în casă? Ce dorești?

Alice (*se ridică și întinde mâna*): Eu sunt Alice, soția lui Dorian, nu vrei să ne cunoaștem oficial?

Renata: preferam să nu fie cazul, oricum nu înțeleg ce-avem noi două de discutat.

Alice: Renata, nu am venit să fac scandal, dimpotrivă, am venit să te previn cu privire la Dorian. Tu nu știi istoricul lui medical complet, tocmai de aceea ai devenit o victimă.

Renata: chiar am eu față de victimă? Te rog să nu mă iei de sus, că nu-ți permit, cât oi fi tu de nevastă. De fapt, victima ești chiar tu, draga mea, din moment ce te-ai măritat cu un așa exemplar avariat la mansardă, iartă-mă că spun asta!

Alice: da, recunosc, însă tu nu știi povestea, mă îndoiesc că Dorian ar fi putut să-ți spună vreun dram de adevăr. Dimpotrivă, probabil a scornit tot felul de injurii la adresa mea și vreau să știi că, indiferent de ce ți-a spus, realitatea stă cu totul altfel. Îmi dai voie să mă așez ca să putem vorbi?

Renata: sigur, ia loc, te rog! În fond și la urma urmei ce-aș mai avea de pierdut, după coșmarul prin care am trecut cu omul ăsta...

Alice: îmi pare sincer rău, din păcate Dorian continuă să facă victime prin felul lui romantic și pompos, mă rog, și prin faptul că arată bine, asta îl ajută să aibă un succes instantaneu la femei... Dar mai ales că știe cum să le atingă coarda aceea sensibilă, parcă are un radar care îi indică exact femeia cea mai vulnerabilă, mai dornică de afecțiune și dispusă să îi creeze poveștile cu iubirea infinită...